

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

6. Justissima quamvis &c. Narratio Gestorum Sigismundi Austriæ Ducis
contra Cardinalem de Cusa: mox sequitur citatio ejusdem: anno 1460.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

A N N O
1460.

S. 3. Et si igitur *Cesarea dignitas ex debito tibi hoc imponit*, nihilominus ut nostrum & sanctae sedis auctoritatem tecum tanta in re defetas, sperantes in eo, à quo nitor est belli, & qui pro iustitia certantibus exploratam victoriam repromittit, quod tua celsitudo, qua non ad effundendum, sed ad conservandum sanguinem Christianum, non ad humanas, sed ad Salvatoris nostri ulciscendas injurias est profectura, concupitum exitum dabit; de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio & assensu, te contra Turcorum impiam gentem aliosque infideles legis nostrae hostes, illisque adherentes, & complices *Ducem ac Capitaneum generalem* tenore praesentium facimus ac declaramus. serenitati tuae generales & particulares exercitus in auxilium defensionemque Christianorum per nos & quoscumque Reges, Potentatus & Principes, equestres pedestresque undequaque, quomodocunque & quandocunque mittendos, seu etiam ab omnibus provinciis, & regionibus per se confluentes durante hac sancta expeditione generali, gubernandi atque ducendi ipsius bellum toto conatu contra eosdem Turcos illosque infideles gerendi, nec non si forte (quod absit) tu ipse personaliter promissa implere, & ad sanctam hanc expeditionem proficisci non posses, haec ipsa nihilominus, per alium Vice-Capitanum, quem virtute & factis insignem ex Principibus nationis Germanicae duxeris eligendum, nomine tuo, sicut si praesens adesses, gerendi atque exequendi, omnia denique alia & singula in dicti belli administratione jubendi atque curandi, quae ad complementum injuncti tibi operis necessaria quomodolibet videbuntur & optima, facultatem plenariam ac potestatem in nomine Altissimi concedentes, hortantesque in Domino tuam Serenitatem, & per salutem Christiani populi, cujus tu una nobiscum Deo es debitor, toto corde obtestantes ut praclarum hoc opus cello animo amplectens, talem te geras in obsequium Christi, ut quae de te Apostolica sedes expectat, quae desideria Christianorum omnium flagitant, quae honori tuo imperioque conveniunt, ex demandatis tibi laboribus cum gloria sempiterna & pia fidelium exultatione proveniant.

Datum Mantuae XII. Januarii anno II.

VI.
Ex Goldastus Monarchia Tom. 3.
pag. 1576.

Narratio Gestorum Sigismundi Austriae Ducis contra Cardinalem de Cusa: mox sequitur citatio ejusdem: anno 1460.

P I U S E P I S C O P U S,

Servus Servorum Dei, universis Christi fidelibus ad quos haec litterae pervenerint, salutem & Apostolicam Benedictionem.

Iustissima quamvis iudicia, & honestissima sint quaevis Apostolicae sedis decreta, & opera ejus mortalis arguere nemo potest, quia tamen multi reperiuntur iniquae mentis homines, qui erecto supercilio tollere os in caelum non verentur, & gradiente lingua eorum super terram in Christi vicarium jactantes opprobria, facies ejus damnare saepe numero audent, & nitidam veritatis faciem, confictis mendaciorum tenebris obnubilare conantur, operae precium esse censemus, quae per hos dies adversus Sigismundum ex Principibus Austriae, sua contumacia, & iniquitate requirente, per nos,

& sacrum Collegium nostrum, statuta, ordinata, & judicata sunt, ad notitiam vestram his scriptis perducere, ne fama velox praecurrens, falsa pro veris persuadere, & suo more aut addens gestis, aut adimens fallere possit. Rem igitur sicuti gesta est ante oculos vestrae mentis ponemus, vos benevolae aures adhibere & boni consulentes matris vestrae & omnium fidelium nostrae Sacrosanctae Romanae Ecclesiae, primaeque sedis digna, & solita reverentia, decretum sententiamque suscipite. Ecclesia Brixinensis, quae olim Sabienfis, & aliquando Brixinensis est appellata, in Alpibus sita est, quae Germaniam ab Italia sejungunt, admodum insignis; siquidem Romanorum Pontificum privilegis quamplurimis honestare & Imperatorum largitate donata, non solum praedia sed arces, & oppida munitissima possidet, & ipsius Brixinensis urbis civile Dominium habet. Diocesis ejus ad Ennum fluvium protenditur, qui Danubio in Bavaria apud Passaviam miscetur, & in Aethiā respicit, qui Tridentum, Veronamque praeterfluens insignes urbes in Adriaticum exoneratur pelagus. Episcopus ejus inter Principes Imperii collocatur, & ab Imperatore abique medio in feudum recipit principatum, ac regalia. In Ecclesiasticis negotiis Ecclesiae Salzbουργensis suffraganeus est, & metropolitico jura illi subiectus. Advocatus ejus in temporalibus causis si quid adversi patiatur, Comes Tyrolis ab Imperatoribus constitutus est, qui tuncur Ecclesiam, non qui impugnet: ob eam rem non parum utilitatis quotannis accipiens. Nam feuda opulenta, & amplissima ab ipsa Brixinensi Ecclesia noscitur obtinere. Principium autem advocacionis in Comite Alberto fuit, qui primo per Conradum ipsius Ecclesiae Pontificem, non sine pluribus conditionibus assumptus, & de ipsa advocatia, quae feudum est Ecclesiae investitus, ab Imperatore confirmationem obtinuit. Vacante autem hac Ecclesia, sedente Nicolao V. Praedecessore nostro, Nicolaus ipse de Fratrum consilio dilectum filium nostrum Nicolaum tituli S. Petri ad vincula Presbyterum Cardinalem, in Episcopum, & Pastorem praefecit. Qui etsi diu contradicente, & reluctante Sigismundo, possessionem tamen pacificam, & quietam Ecclesiae suae denique constitutus est, & utiliter plebi per plures annos praedicando, monendo, hortando, & pontificale officium exercendo praefuit. Sed cum sedente Calixto III. qui noster fuit immediatus Praedecessor, Cardinalis ipse atque Episcopus Brixinensis more boni patris-familias, & diligentis, atque attentis Praelari, pia loca reformans, & jura Ecclesiae suae exacte perquirens, invenisset Sigismundum emendationi Monasterii in Sonnenberg ex eo adversum, quod nihil sine ejus assensu fiendum praesumeret, ac eum Tyrolensem Comitem pleraque magni momenti feuda ab Ecclesia sua obtinere, quae minime ut moris est recognovisset, hortareturque spirituales jurisdictionem ne perturbaret, & novam reciperet investituram, jusque jurandum praestaret, mox dissensiones ortae sunt, & ipsius Sigismundi grande odium adversus Cardinalem excitatur. Propter quod, cum statuisset Cardinalis, ut fidelis archimandrita, suas oves diligentius respicere, & à noxiis itineribus retrahere, cunctosque malos mores eradicare, & plantare bonos, eliminare vitia, & seminare virtutes, surrexissentque propterea maligni quidam homines, tam Clerici, quam Laici, quibus amara erant praecipua iustitiae, & adversus salutiferam Cardinalis reformationem contumaciae, & rebel-

A N N O
1460.

ANNŌ
1460.

lionis cornua erigerent, cepit Sigismundus malignantium patrocinium. Et quamvis esset ipse quoque ex ovibus, Cardinali tanquam Episcopo Brixinensi commissis, in pastorem tamen, & patrem, ac magistrum animæ suæ sese extollere non expavit, sed omni studio, atque conatu adorsus est, ne salutifera morum reformatio, aut in Clero aut in Populo Brixinensi locum haberet, adeoque bonis actibus ipsius Cardinalis obicem se præbuit, ut monialium quoque, quarum supra meminimus, dissolutæ, & turpissimæ viventium, ne recludi, reformatique possent, protectionem, & tutelam adversus Cardinalem accepit, adeoque ab honestate præcul abiit, ut Cardinali ipsam neque in sua Diocesi, neque in civitate tutum esse, aut pontificale munus exercere posse permetteret, introductis, & perfuasus sicariis, qui vitæ ejus insidiarentur. Quod cum Calixtus antedictus accepisset, mox literas monitorii adversus Sigismundum decrevit, præcipiens ei, ne Cardinalem in Ecclesia sua, in qua Pontificio fungeretur ab executione sui officii quoquo pacto detereret, cumve suum munus exercentem impediret. Si secus ageret, anathema esset, pecnas læsæ Majestatis incurreret, & omni territorio suo sacrum interdicitum ipso facto intelligeret. Obaudivit Sigismundus Pontificis maximi vocem, atque contempsit, & interposita quâdam appellacione, malo deceptus consilio à Romano Throno (quod nulli permisum est) contra jus fasque provocavit, & in rebellione perseverans novis dictum contumelias Cardinalem affecit. Crevere supra modum Sigismundi odia adversus Cardinalem, nec poterat ei quicquam pacificè loqui. Ob quas res cum tuto sibi esse in Ecclesia sua non posse Cardinalis animadverteret, ad nos confugit. Per idem tempus jam propemodum accincti eramus recedere, Mantuanum conventum petiri, quem pro tuitione Fidei adversus Turcos indixeramus. Eum igitur ab Ecclesia sua quemadmodum profugum cepimus benignè, & pro tempore consolari, legatum de latere, qui vicem nostram in Urbe Romanâ, & circumjacenti regione impleret, consulentibus fratribus, & cohortantibus reliquimus; ipsi Mantuanam pro communi salute cum Romanâ curiâ petimus. Ubi cum aliquibus mensibus commorati essemus, & Sigismundum ad nos venientem intellexissemus, ut componere inter eos concordiam, & tam atroces inimicitias amputare possemus, Cardinalem accessimus, quo veniente, & Sigismundo præsentem, pluribus diebus modo per Cardinales, & alias interpositas etiam illustrium personas Principum, modo per nos ipsos reconciliare alterum alteri conati sumus, atque huic pacis negotio summo nisu operam dedimus; sed nihil profecimus, in casum abiire studia nostra, irriti omnes labores fuerunt; quamvis Cardinalis judicio nostro se submittere, & arbitros non suspectos accepturum se dicens viam juris nunquam recusaverit, aut refugerit. Abiit ex Mantua Sigismundus in Patriam suam infecta pace, minarum plenus & iræ, & cum paulo post, nos quoque translato conventu domum repetere statuissemus, Cardinalis ex permisso nostro ad Diocesim suam se transtulit, afferentibus amicis adhuc pacem inveniri posse, nec Brixinam petiit: nihil enim tutum ibi esse sciebat, sed in arcem quandam sui Episcopatus munitissimam se recepit. Ubi cum aliquandiu confedisset, hortantibus nonnullis non parvæ auctoritatis viris, qui se partibus am-

babus amicos ostendebant, & nihil periculi, nihil insidiarum timendum esse dicentibus, ad Brunekam se contulit, quod & ipsius Ecclesiæ Brixinensis non parvi momenti oppidum, literis maximè fretus, quibus idem Sigismundus suo signo obsignatis, bona fide promittit, Ecclesiam Brixinensem, & Cardinalem quoad vixerit se protecturum, ad quem locum missis mox Sigismundus unum ex Consilio suo nobilem virum inter aulicos suos primarium, qui Cardinalem in suam traheret voluntatem, sed is multa cum Cardinale prolocutus, cum nihil posset ei injustum suadere, quia Ecclesiæ suæ jura nollet projicere, concordia tamen in omnibus reperta est, unico excepto articulo, qui regalia concernebat, & cum in eo aliter conveniri non posset, de suspensione temporali actum est. In qua cum Orator biennales admitturus esset, pendente adhuc tractatu, & Oratore non à Brunekâ digresso, Sigismundus non tam concordiam ut opere comprobaret, quam confusionem Cardinalis, & furoris sui cursum quærens turgidus, & nimium tumens non iracundiam cohibere, non se ullo pacto vincere potuit, cessit audaciæ, succubuit temeritati, rancori, atque odio paruit, jussit accessiri milites, exercitum congregari, belli machinam apparari, quibus expectis, missis caduceatore, qui bellum Cardinali indiceret, quamvis esset major, & sacra hebdomada, & tempus penitentiae datum, copias eduxit, & iter faciens ipsa die Paschæ ante Brunekam armatas militum acies collocavit, machinas admovit, insultum fecit, oppidum cepit. Non moratus arcem quoque summa vi oppugnare aggressus est, in qua cum familia Cardinalis sese receperat. Pugnatum est aliquandiu non parva contentione, sed cum persuasum esset Cardinali, arcem diu defendi non posse, & pereundum omnibus esse, nisi se dederint intervenientibus mediatoribus, certis conditionibus conclusa est pax: in quibus erat comminatum, quod vel arx, vel Cardinalis in potestatem Sigismundi venirent: & nihilominus cum jussisset pacem, & securitatem publicari, claves arcis extorquens, & munitionem, ac Cardinalem artissima custodia servari jussit, sicque per aliquot dies cum summo probro, & ignominia, & omni contumeliarum genere, Cardinalis in potestate Sigismundi retentus est, nec libertatem obtinere potuit, nisi remissis injuriis, Castro quodam Ecclesiæ, tradito magno auri pondere soluto, restituito creditorum Chirographo, compluribus aliis extortis conditionibus, præter eas, quibus pax antea fuerat publicata, omnibus denique Ecclesiæ juribus, & privilegiis ereptis. Neque his contentus, sed iniquitatem iniquitati congenians, cum Sacerdotes ob piaculum commissum juri parentes, à sacris abstinerent, non veritus est necem Cardinali denunciare, nisi ad prophanationem sacrorum illos compelleret. Temerarius, atque infelix, qui talia gerens, nihilominus ejus Ecclesiæ protectorem se jactat, cujus est everfor inventus, quæ singula cum nobis ex ordine renunciata essent, mirum in modum horruimus, congelatum est illico pectus, & in stuporem sumus conversi, nec satis detestari, aut abominari facinus tam horribile poteramus, in Sacerdotem, in pastorem, in Episcopum suum, in Cardinalem Ecclesiæ Romanæ, in fratrem nostrum, in excellentem Apostolicæ sedis membrum violentas manus Sigismundi temeritas non exhorruit. & quo tempore anni patrata sunt, nempe in die Paschæ, in die illa maxima, & sanctissima,

ANNŌ
1460.

in die, qua Victor mortis & inferni triumphator Dominus resurrexit, in die qua Christiani singuli, redemptori gratias agunt, & expurgato veteri fermento, sacratissimo Christi corpori, & sanguini communicant, in qua die nemo tam sceleratus est, tam impius, tam immanis, si modo Christianus est, qui non Sacerdotibus sese subjiciat, eosque summis prosequatur honoribus. Sed qua die suarum rectoribus animarum ceteri præcipue student, ea die Sacerdotem suum Sigismundus invasit, cepit, in carcerem conjecit, inhonestavit, sprevit, turpiter habuit. Fuimus diu anxii, & admodum dubii his cognitis, nec satis tenebamus quid esset agendum, quamvis non dubius rumor, sed certissimus nuncius perpetrati sceleris ad nos pervenisset.

Nam hujus atrocissimi sceleris notorium factum, ad exigendum ultionem, poenamque invitabat. Inde vetus benevolentia, quæ quondam Sigismundo conjuncti fuimus ad clementiam, & misericordiam provocabat. Nos enim cum in minoribus ageremus, apud Fridericum Romanum Imperatorem tunc Dominum, nunc Filium charissimum diu conversati fuimus, ac consiliarius munere honestati, multisque gratis, & favoribus cumulati, plurimos annos in ejus curiâ, atque familiâ mansimus, nec unquam indignatum, aut nubilosum erga nos ipsius Imperatoris vultum invenimus, semper læta, semper blanda nobis ejus facies fuit, semper benigna & afflicta mens, & nostri honoris percipida. Sigismundus, cum primò Imperatorem adivimus, puer bonæ admodum indolis erat, & sub tutela patruelis sui degens, modestis imbutus moribus, amorem in se omnino alliciebat. Alloquebatur nos sæpè blando sermone, quærebat nostras epistolas, & legebat, ut qui tam benè vivendi cupidus, & literarum cultor, & nostri amans videbatur dimissus extrâ tutelam, & in adolescentia sua, ad regendam Patris provinciam profectus, sæpè ad nos literas dedit, & nostras accepit, sæpè sua negotia apud Imperatorem juvimus, cum eo nonnumquam domi suæ fuimus, neque sine honore, & singulari gratia ab eo recessimus. Et cum gesta ejus in Cardinalem nondum cognita nobis essent, ad conventum usque Mantuanum, continuata est ut antea, semper caritas nostra; ad quem Sigismundus ipse splendidum, & magnificum duxit comitatum, ut qui gratias nobis referre statuerat, pro pace Suentium, bellicosarum, & fortissimarum gentium, quos sibi missis legatis, apud Constantiam reconciliavimus. Vergebant hæc omnia in mente nostra, & tanquam recenter gesta essent, ante cordis oculos volvebantur.

Suadebant Imperatoris infinita erga nos beneficia, ut patrueli, & sanguini suo ignosceremus, exposcebat ipsius Sigismundi, quæ nos longo tempore complexus est, ingens benevolentia, ut hanc sibi culpam condonaremus. Urgebant inclytæ domus Austriæ, quæ hunc Sigismundum genuit, ingentia in nos, & diu continuata merita, ut sublimi, & alto sanguini veniam largiremur. Instare & Albertus videbatur, alter Sigismundi Patruelis, & ipse Dux Austriæ, atque Imperatoris Germanus, & cum eo pariter illustris memoria Ladislai Ungariæ, & Bohemiæ Regis, paulò ante vita defuncti, proximi ejus consanguinei petere vehementer, ac rogare per veterem amicitiam (ambo enim aliquando nos dilexerunt, & verbis & factis ornarunt) ne suam ex familia vindictam exigere, occurrerent infinitæ Regum, & magnorum Principum facies, qui Austriacæ domui

conjuncti sanguine hanc nobis propiam summis precibus commendaturi offerebant.

Sed cum hæc jam penè victi consentientes animo voluimus, & ad veniam tracti jamjam misericordiæ justitiam cedere mandaturi fuimus, excitata in adversum conscientia nostra, & miris calefacta modis: Quid tu (inquit) Pie Pontifex agis? An ignoras quem tenes locum, quam geris personam? Non tu modo ille Aeneas es, qui Silvio quondam genitus Patre Friderico Imperatori servivisti.

Mutata est conditio tua, mutata persona, nosce te ipsum; Tu Pius & Romanæ Præsul Ecclesiæ, Christi Vicarius, & Petri Successorem geris, te Caput Ecclesiæ militantis, te Ducem, te Magistrum, te Doctorem, te Judicem Christiani Populi constituit Dominus, & claves tibi Regni cælorum tradidit. *Noli quæere fieri Judex, inquit sapiens, nisi valeas virtute irumpere iniquitates, ne forte extrinsecas faciem potentis, & ponas scandalum in agilitate tua.* Super gentes & Regna moderator cæli, & mundi Dominus te Christum ordinavit, ut destruas, & evellas, ædifices, & plantes. Et quid agis? quid dubitas malas evellere plantas? Nemo justè judicat, qui vel odio, vel gratia, vel metu flectitur. An ignoras Sigismundus, quàm sceleratum, quàm atrox, quàm tetrum, ac horrendum admittit facinus? In Episcopum, in Cardinalem, in te ipsum, si tui Corporis Cardinales, ut jura volunt, partes habentur, injurius, & improbus fuit? Non Presbyteratui, non Episcopatu, non Cardinalatu, non Papatui, non Christo pepercit, cuius sacratissimum diem, pugna iniqua, & Cardinalis captivitate fœdavit.

Et quis Clericorum posthæc tutus habebitur? si Episcopi, si Cardinales armis, atque insidiis capiuntur? & qui deinceps vindictam timebit, si violatores tantarum dignitatum impune abeant? Actum de omni Clero, deque omni Religione fuerit, si qui tecum unum sunt, absque ultionis periculo violantur. Summa Sacerdotalis dignitas, B. Petri auctoritas, Jesu Christi Majestas palam in hoc scelere læsa est: & tu tanti piaculi vindictam assumere dubitas, putasve Imperatorem, vel alium quemvis Principem, ægrè laturum, si judicium feceris.

Abstet à te hic metus, nihil est, cur hæc nomina timeas. Justus est Imperator, & honesti tenax, justus Albertus, justus & ceteri Principes, qui non consanguineos solum, sed ipsos quoque filios ex se genitos legum vinculis coerceri, plectique, si peccaverunt non indignè ferent, magna vis Justitiæ est, quæ vel damnatum, jure se passum esse fateri cogit. Nihil Imperatori magis cordi est, quàm justitia, communis, & sanctissima virtus. Scit sua mansuetudo, quia justitia pacem quærit, gentem elevat, solium, & Regnum confirmat, lætitiâ gignit, & amatores suos beatos, & immortales efficit, utilis Imperatori videbitur, infructuosum palmitem amputari, quàm in perniciem bonæ vitis retineri. Nec propterea Domus Austriæ gloria interibit, quia unus aut alter ex Principibus ejus damnatur, quæ Rudolphos, Albertos, Fridericos, Leopoldos, Ernestos, Willemos, & alios quamplures illustres animas peperit, non Austriæ solum ac Sæviæ, sed Hungariæ, Bohemiæ, & ipsius Romani Imperii Gubernatores, Acacidarum quippè decus. Orestis infamia non extinxit, nec splendorem Juliæ Gentis Neronis turpitudine delevit, nec Francorum lucem Hildericus obfuscavit ignavia, nec Senatus Apostolici puritatem, atque nitorem impurus, ac fœtidus

ANN O
1460.

Judas commaculare potuit. Illustrium Familiarum non texisse, sed non habuisse maleficium vera est, & solida laus. Rara profapia est, quæ non aliquando monstra pepererit. In omni gente, & in omni domo Cutilinam invenies, & Cethegum.

Citur SIGISMUNDUS Dux ad respondendum de fide.

PIUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, universis, & singulis Christi fidelibus, salutem & Apostolicam Benedictionem.

Contra Sathanæ Adversarii Christi Domini, & Ecclesiæ membrum fuerat in sacratissima Patris Feli celebritate, in Sathanicam se à Catholicorum cœtu abscessit præcipitavit ingluviem, & ab Apostolica Ecclesia transfuga effectus sub Diaboli cœpit vexillo militare, ananema pro dolor, incurrit, & demum infamias cumulando, & sese apostatate superbiendo facto quoque se unitatis Ecclesiæ fidem auctoritatisque ejus rationem per censurarum contemptum non habere palam demonstravit, & demum ut eum in malorum omnium profundum pervenisse omnibus certum foret, eadem jactat temeritate, nec sacrosanctos Canones nec Apostolicæ præcepta justissima nec judicia ex canonicis sanctionibus facta solennissimè, eum in ullo posse contingere, quamquam ipse Dei nescius derisor, & Ecclesiæ contemptor, de Christiano adhuc non erubescat nomine gloriari, ob quas res tamen propter facti notorietatem unusquisque ipsam rectissimè hæreticum judicavit, ut tamen ex suo ore iudicium etiam prodeat, habentes priores nostros processus, in quibus anathematis, criminis læste majestatis, & fautoris hæresis declaratus est, pœnas incurrisse, in his literis pro inviolatis, & expressis, quo constare valeat, non solum ex operum improbitate sceleratorum, sed sua etiam propria confessione, an sit hæreticus, vel non, novum denuò processum inchoavimus adversus dictum Sigismundum tanquam de damnatissima hæresi, quæ est omnium hæresum hæresis, non solum suspectum notoriè, sed sensibilibiter maculatum tanquam sanctæ Fidei non recipientem articulum, quem per hæc Symboli Apostolici verba Fidelium exprimit unusquisque: *Credo in unam sanctam Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam.* Nam cum ipse Ecclesiæ Romanus Pontifex caput sit, canonesque, & censuræ sic sint Ecclesiæ, quod quisque in Ecclesia positus est, & credens capiti, Canonibus, & ejus censuris teneatur obedire.

Dictus quidem Sigismundus non solum illis non obedit, sed prædicat insuper, quod minimè obedire teneatur, atque in suam protervam sententiam, tam subditos, quam quoscunque potest, accedere compellit, & hæc ubique sunt notoria, nec hodiè cessat per se, & suos hanc suam perfidiam divulgare, quæ cum ad vehementissimam suspensionem plus quam satis sint aperta, idcirco ipsum Sigismundum notoriè de hæresi suspectum per præsentis auctoritate Apostolica peremptoriè citamus, & requirimus & sexagesima die ab hac die datæ, quæ & affixionis hujus, ad valvas Ecclesiæ Principis Apostolorum de urbe, & ut sequitur, successivè computanda, personaliter coram nobis compareat, & de fide catholica, præsertim in præfacto articulo unitatis Ecclesiæ, & quæ ad ipsum ex sanctorum doctorum doctrina sequuntur respondeat, & verbo, & facto se purget de suspitione, sub confessi, & convicti criminis hæresis pœna, alioquin nos contra ipsum, tanquam confessum, &

convictum Dei omnipotentis nomine ad definitivam sententiam, justitia mediante procedamus.

Similiter etiam Georgium pro Tridentinense Episcopo se gerentem, ob notoriam ejus adhesionem, quam facto quotidie Sigismundo ostendit, cum quo & idem sentire videtur censuras contemnendo, & ideo de fide catholica vehementer suspectum, nec non Gregorium de Heimburg, Laurentium Slomenow erroneos doctores, Parcifalum de Hannenber, Jacobum Traff, Balthazarem de Welschburg, & Ofualdum Wolckensteiner, aliosque omnes ipsius Sigismundi Consiliarios, & domesticos, atque etiam oppidanos, & incolas oppidorum de Meran, Curiensem Halis, Ipruch, & Sterzingen Brixinensis Diocesis, civesque Brixinenses, & illius Ecclesiæ subditos qui interdictum Ecclesiasticum, & Ecclesiasticas vilipendunt censuras, ac Wolfgangum Nidlinger, Stephanum Steinhorn assertos Canonicos Brixinenses; Georgium in Stams, Ingeminum in Wiltina, Johannem in monte S. Gregorii Abbates; Casparum Præpositum Novæcallensem, & Barbaram assertam Abbatissam in Sonnenburg, monasteriorum dictæ Brixinensis Diocesis, atque etiam universos & singulos Canonicos ipsius Ecclesiæ Brixinensis, Plebanos quoque, sive Vicarios Ecclesiarum Parochialium Civitatum, & Dioceseon prædicarum, ac cunctos Presbyteros etiam religiosos exemptos, & non exemptos, qui temerè prophanando Apostolicum interdictum non observare, & se per sedem Apostolicam, & nos prohibitis divinis intrinsece non verentur, quorum omnium, ac singulorum nomina, & cognomina, ac si de verbo ad verbum exprimerentur, præsentibus haberi volumus pro sufficienter expressis, quos omnes censurarum, & Apostolicorum mandatorum contemptores, de hæresi vehementer non immerito suspectos reputamus, ut die & sub pœna prædictis compareant personaliter coram nobis, de ipsa fide Catholica, & præsertim articulo prædicto legitime responsuri, & se modo prædicto purgaturi.

Cum certificatione, modoque, & forma præmissis citamus etiam per præsentis. Volumus autem & dicta auctoritate tenore præsentium decernimus, quod hæc nostræ literæ, sicut præmittitur, affixæ, & executæ, prædictos omnes, & singulos sic arceant, & astringant, ac si eis omnibus & singulis in specie, & in genere, ac præsentialiter lectæ, & insinuatæ fuissent, cum non sit verisimile apud eos remanere incognitum, quod tam patenter omnibus extitit publicatum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicæ 1460. decimo Kal. Febr. Pontificatus nostri anno tertio.

Declaratio Apostolica penalis contra Sigismundum Austriæ Ducem: anno 1460.

PIUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, ad futuram rei memoriam.

Ineffabilis summi Providentia Patris super gentes, & Regna, juxta Prophetæ verbum, licet insufficientibus meritis constituti officii nostri debitum, ut tenemur exequimur, de vinea Domini Sabaoth evellenda evellimus, in eaque plantanda plantamus, ac recta regimus, & dirigimus indirecta, perfidosque ac facinorosos quosque cum scandalo Corpori Ecclesiæ sint, à Fidelium cœtu præcindimus; Nam sacro testante Evangelio, inutilibus membris à corporis compage divisis, eis carere magis proficiat ad

ANN O
1460.

VII.
Ex Mon.
Goldasti
Tom. 2.
P. 1583.

salutem